

Kapitola 3

Myslela si, že advokátska kancelária bude pôsobivejšia. Kožené kreslá, staré drevené písacie stoly, knižnice plné kníh. Namiesto toho bola na stole brezová dyha, mala podozrenie, že z Ikey, podobnú videla v ponuke v roku 2009, tak ako otáčacie stoličky pred stolom. Knižnica v kúte sa až prehýbala pod ťarchou chaoticky poukladaných sivých šanónov, z ktorých vytŕčali papiere, a pôsobila ako neupravená hliadka v rohu.

Na doske stola boli kolieska od kávy v rozličných odtieňoch hnedej, takže pripomínali olympijské logo, inak bol stôl prázdny, bol na ňom len telefón a veľký poznámkový blok.

Pán Leversedge tam dokonale zapadol, chumáče vlasov mu chaoticky trčali na všetky strany, okuliare mal mierne nakrivo.

Nežne sa usmial na Laurie a naznačil jej, aby si sadla.

„Ďakujem, že ste merali takú cestu. Išlo sa vám dobre?“

„Áno, bolo to fajn. Celkom jednoduché. Vlakom do Euston, peši na stanicu Kings Cross, odtiaľ vlakom do Yorku.“

„To som rád... cením si, že ste prišli. A úprimnú sústrasť.“ Chvíľu sa tváril zronene. „Váš strýko mi bude chýbať, bol to jedinečný muž.“

„Dobre ste ho poznali?“ spýtala sa Laurie sčasti zo zdvorilosti, ale bola aj trochu zmätená.

„Obaja sme si radi raz do mesiaca vypili pivo a zahrali dámu v reštaurácii The Anchor.“

Vtedy jej svitlo. „Ron! Vy ste Ron!“

„Presne tak!“ potešil sa.

„Spomínam si, ako niekedy odišiel v nedeľu večer, vraj na pivo, vždy hovoril, že si potrebuje oddýchnuť od dám a dať si pánsku jazdu.“ Pri tej spomienke sa usmiala. Hoci Miles miloval ženy, z času na čas odišiel užiť si s mužmi a vždy sa pritom tváril tak trochu ospravedlňujúco.

„Teší ma, že sa s vami spoznávam, Lauren. Často o vás hovoril... najmä v posledných mesiacoch.“

„Naozaj?“ Zmraštila tvár. „Hrozne ma mrzí, že som za ním neprišla.“ Sťažka preglgla a pozrela si do lona. „Bola som... tak trochu sme stratili kontakt. Teraz to vyzerá hlúpo, ale...“

Ron sa predklonil a potľapkal ju po ruke. „Chcete niečo vedieť?“

Zdvihla hlavu, jeho chápvavý tón ju utešoval a v bledých modrých očiach sa mu zračil srdečný, vyrovnaný výraz. Lahko si vedela predstaviť, ako on a jej strýko naprávajú svet. Ron sa tváril rovnako zvedavo, oči mu žiarili, tancovali. Rozmýšľala, či mali rovnakého krajčírca. Ronova excentrická neupravenosť jej pripomínala Milesovo nedbanlivé obliekanie.

„Tešila ho vaša tvrdohlavosť. Hovoril, že je to prejav dobrého charakteru.“

Laurie vzdychla. „To naozaj nie. Odmietala som ísť za matkou. Chcel, aby som ju navštívila.“

„A dokonale chápal, prečo ste za ňou nechceli ísť. Miles si o vašej matke Celeste nerobil ilúzie. Žiaľ, cítil sa za to veľmi zodpovedný.“

Laurie prevrátila oči. Tú hádku viedli viac ráz. „Nebol za to zodpovedný. Viem, že ocko mu pripisoval vinu, ale ja nie. Mama očividne mala svoje dôvody.“

Ron pokrútil hlavou. „Aj tak bolo hrozné, čo urobila. Mrzí ma to, moja milá, ale v tom smere sme sa s Milesom zhodli a mal pocit, že on jej nasadil toho chrobáka do hlavy.“

Už len pri pomyslení na to, ako sa jej matka rozhodla, mala aj po tých rokoch pocit, akoby jej vrazila pästou do žalúdka, keď ju odmietla.

„Mama dospela k tomu rozhodnutiu úplne sama.“ Laurie sa nepáčil ten zatrpknutý tón v jej hlase. Už bola dospelá, teraz na tom nezáleží.

Žalúdok jej skrúcalo od pocitu viny. Miles si nechal pre seba, že bol chorý, a netušila, ako zle je na tom, kým ho nepreviezli do nemocnice. Keď ho tam navštívila, ledva sa s ňou dokázal rozprávať. Teraz to už chápala, nechcel, aby zostala celkom sama, chcel, aby nadviazala kontakt s poslednou žijúcou príbuznou – najmä keď jej pred dvoma rokmi zomrel otec.

Zovrela pery, ale márne, hrča v hrdle bola čoraz väčšia a po tvári sa jej rinuli slzy.

Ron k nej posunul škatuľu s vreckovkami. Dobre jej padla jeho pozornosť, nežný úsmev aj to, že nehovoril otrepané hlúpe frázy. Vyfúkala si nos a konečne sa jej podarilo ovládnuť emócie. „Prepáčte, ja... bolo to hrozne nečakané. Netušila som, že je vážne chorý.“

„Obávam sa, že to tak chcel.“ Lútostivo sa na ňu usmial. „A poznali ste Milesa, takmer vždy si presadil svoje.“

Prikývla. Preto mu nevyšlo nijaké manželstvo. Hoci bol neuveriteľne veľkorysý a zhovorčivý, dokázal udržať pozornosť a uvedomiť si svoje správanie asi ako batola. Nieкто by

možno povedal, že bol hrozne egocentrický – ale to by bolo protivné a úzkoprsé. Jednoducho robil, čo chcel a kedy chcel. Nakoniec mali jeho manželky plné zuby toho, že sčista-jasna zmizol, lebo vyňuchal nejaké auto, bez prípravy usporadúval večierky a vodil domov bezprizorné tvory z celého sveta.

„Ale podarilo sa mu dať svoje záležitosti do poriadku a s potešením vás môžem uistiť, že mimoriadne túžil po tom, aby vám zanechal niečo skutočne hodnotné. Veľmi starostlivo si to premyslel.“ Ron vytiahol fascikel a v očiach sa mu šibal-sky zaiskrilo. „Veľmi starostlivo.“ Pozrel na hodinky. „Je toho dosť, čo musíme spolu prebrať, než príde pán Matthews.“

„Pán Matthews?“

Laurie sa vystrela a po chrbte jej prebehli zimomriavky.

Keby Miles nebol mŕtvy, Cam by bol v pokušení zaškrtiť toho starého darebáka. Pokrútil hlavou a ďalej sa prechádzal pred zatvorenými dverami. Niečo sa mu nepáčilo.

To, že ho predvolali, bola jedna vec, čakal to, príkaz na výplatu bol pripravený. Možno si kľúče vzal predčasne, no bol ochotný zaplatiť a mal dobré úmysly. Ale to, že ho pozvali, aby sa stretol s Laurie... to bolo čosi iné. Najmä keď sa ukázalo, že Laurie je zhodou okolností žena. Keď ho Miles požiadal, aby dohliadol na Laurie, dieťa jeho sestry, Cam predpokladal, že je to chlapec, nie mladá žena. Vzhľadom na to, že Cam poznal Milesovu záľubu dramatizovať, mal si dobre rozmyslieť, čo mu sľúbi. Miles predstavoval riziko a Ron nebol o nič lepší, hral jeho hru. A pritom mal byť zodpovedný. Cam v duchu videl, ako kuli svoje machiaveliovské plány pri partii dámy, a hoci sa obával, čo spolu ukuchtili, na perách sa mu mihol ľútostivý úsmev. Milesovi by sľúbil čokoľvek.

„Ach, Cam, tu ste!“ Spoza dverí vykukol Ron. „Podďte ďalej.“